

[Elna Munch.]

Stede. Der er ingen Tvivl om, at det har vakt en vis Uvilje i Befolkningen, at der hidtil ikke har fundet et saadant Samarbejde Sted, og Udvalget mener, at det vil være af overmaade stor Betydning, at det etableres.

§ 4 i Lovforslaget tager Sigte paa et Samarbejde mellem Raadet og Lægerne, og § 5 gaar ud paa, at et eller flere af Raadets Medlemmer eller sagkyndige personlig kan undersøge de paagældende. Hermed skulde den Kritik, som er rejst over for Retslægeraadets System med Hensyn til, at dette ligesom virkede paa Afstand, være imødegaaet

Udvalget har været enigt paa en Undertagelse nær, idet nemlig det ærede Medlem af det høje Landsting Hr. Rytter, der paa et sent Tidspunkt, da Udvalget var saa godt som færdigt med sit Arbejde, blev Medlem deraf efter Dyrsløge Hedelunds Død, har taget Afstand med Hensyn til Sagernes Centralisation. Det synes jo paa Forhaand, som om det vilde være heldigt, om Sagerne kunde decentraliseres, men det har under de talrige Drøftelser, Udvalget derom har ført, vist sig, at dette for Tiden vil være umuligt. Man har f. Eks. nævnt, at der kunde være knyttet et Retslægeraad til Universitetet i Aarhus, men denne Tanke maa fuldkommen opgives, da der ikke til Aarhus Universitet foreløbig er knyttet den Sagkundskab, som man netop ønsker, Retslægeraadet skäl være forsynet med. Og man maa jo ikke glemme, at selv om det kan have sine Ulemper, at Retslægeraadets Virksomhed er centraliseret i Hovedstaden, har det paa den anden Side den store Fordel, at Afgørelserne bliver mere ensartede, end om de var lagt ud til flere Steder i Landet.

Jeg tror derfor ikke, at man i denne Sag kan naa noget bedre Resultat end det, som Udvalget er kommet til, og som er fulgt i Lovforslaget, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Justitsministeren (Zahle): Jeg forstaaer efter de af Ordføreren for Venstre fremsatte Bemærkninger, at man vil foreslaa dette Lovforslag henvist til et Udvalg, og dér kan man jo saa drøfte mange Enkeltheder. Jeg skal derfor her indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem, som talte paa Venstres Vegne, Fru Inger Gautier Schmit, mente, at man kunde aflaste Retslægeraadet for en hel Del af de Opgaver, det nu har. Jeg tror næppe, at dette kan ske i synderligt Omfang, og det vil let blive paa Bekostning af den Ensartethed og den

Sikkerhed i Afgørelserne, som er overordentlig vigtig paa dette Omraade. Nu har vi samlet i Retslægeraadet og vil bestandig kunne have det, naar det bevarer sin oprindelige Karakter, den højeste Sagkundskab paa alle disse mange Omraader, som det er nødvendigt at have for at kunne træffe den bedste og sikreste Afgørelse, og det tror jeg, man skal lægge megen Vægt paa. Desuden maa man gaa ud fra, at en Decentralisation altid vil blive dyrere. Det ærede Medlem nævnte f. Eks. noget om, at der skulde ansættes flere Sekretærer ved Retslægeraadet, men det er jo klart, at jo flere Retslægeraad vi faar, des flere Sekretærer skal vi have. Decentralisation vil jo altid gøre et større Personale nødvendigt. Jeg tror, det for et Land af Danmarks Størrelse vil være bedst at opretholde den Ordning, vi har paa dette Omraade, med eet Retslægeraad.

Jeg har fra Formanden for Retslægeraadet, Professor Sand, indhentet en Skrivelse, der er dateret den 29. Januar, og af hvilken jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere nogle faa Linier — Skrivelsen i sin Helhed kan jo blive tilstillet det Udvalg, som jeg venter vil blive nedsat. Der skrives bl. a. her:

„Den i Udvalgsbetænkningen foreslaaede Udvidelse af Retslægeraadet er ikke blot tvingende nødvendig paa Grund af Arbejdsstoffets Størrelse, men for en sagligt forsvarlig Behandling af Sagerne i et tilsvarende Raad, og en Udvidelse vil derfor ikke kunne undværes, selv om man maatte bestemme sig for Oprettelsen af endnu et Retslægeraad. Mod et eventuelt andet Retslægeraad, der, hvis det overhovedet skulde have Berettigelse, maatte have sit Sæde i Provinsen, taler i første Række, at det ikke vil være muligt paa tilfredsstillende Maade at tilføre det de fornødne Repræsentanter for vor bedste lægelige Sagkundskab. Men hertil kommer, at den Ensartethed i Sagernes Behandling, som ikke mindst paa det retspsykiatriske Omraade er en bydende Nødvendighed, og som er en stor samfundsmæssig Fordel, der er gennemførlig i et lille Land som Danmark, vilde gaa tabt, hvorhos en Betragtning af Spørgsmaalets økonomiske Side maa føre til den utvivlsomme Slutning, at Oprettelsen af endnu et Retslægeraad vil medføre Udgifter, der langt overstiger Udgiften ved Gennemførelsen af Udvalgsbetænkningens Forslag.“

Det føres der saa yderligere Argu-